

День раптом випав сірою порошею
На стежки, на дерева, на вікно,
Поля, немов надії, часом скошено
І оповито сизуватим сном.
Я не чекав. Напевно, має бути,
Щоб день змінився і загусла ніч,
І з мороку тривожних протиріч
Ти поставав, стражданнями розкутий.
Я жив для тебе і тебе чекав,
Як дар, як сон, як забуття, як мрію
Оберігав тебе, немов надію,
Як свічку серед ночі, зберігав.